του Σπύρου Καχριμάνη

Η ΥΠΑΙΘΡΟΣ σε κρίση

Η παρατεταμένη κρίση του αγροτικού τομέα της χώρας εντείνεται, η γεωργική παραγωγή συρρικνώνεται, η αγορά κατακλύζεται από αγνώστου ποιότητας, πανάκριβα εισαγόμενα είδη διατροφής, η ανεργία στην ύπαιθρο χτυπάει κόκκινο, οι επενδύσεις οδεύουν στον Καιάδα και η οικονομία δέχεται πλέον τις συνέπειες της απογεωργοποίησης της χώρας, σε όλα τα επίπεδα. Αυτά όλα -και άλλα πολύ χειρότερα που έρχονται- ήταν γνωστά και αναμενόμενα για τους έχοντες ελάχιστες γνώσεις οικονομίας. Όπως είναι γνωστά και τα αίτια που οδήγησαν σε αυτή την κατάσταση τη γεωργική οικονομία της χώρας. Καμία διασφάλιση του επαγγέλματος του αγρότη. Προσανατολισμός στις επιδοτήσεις. Λήψη των επιδοτήσεων από μη αγρότες. Διάλυση των συνεταιρισμών. Έλλειψη γεωργικής εκπαίδευσης.

Στην απόγνωσή τους, κάποιοι δυναμικοί αγρότες δοκίμασαν να βρουν λύσεις σε ατομικό επίπεδο. Όμως πώς να σταθούν οι μικρές ατομικές επιχειρήσεις απέναντι στον ανταγωνισμό του οποίου τα μεγέθη έχουν αγγίξει τον «ουρανό» λόγω της παγκοσμιοποίησης; Λύση σε ατομική βάση και μικρή κλίμακα δεν μπορεί να υπάρξει. Καμία ατομική γεωργική επιχείρηση από αυτές που υπάρχουν στην Ελλάδα δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τα ολιγοψώνια που είναι τα σούπερ μάρκετ, ούτε τα ολιγοπώλια που είναι οι εταιρείες εφοδίων.

Μοναδική διέξοδος -αν υπάρχει τέτοια υπό τις παρούσες Ελληνικές συνθήκες- είναι η επιχειρηματική οργάνωση με βάση τους κανόνες της αγοράς. Και οι κανόνες της αγοράς θέλουν μέγεθος. Μέγεθος που μόνο επιχειρηματικά οργανωμένοι συνεταιρισμοί μπορούν να δώσουν.

Η ευθύνη για την ανάπτυξή τους ανήκει σε ποσοστό 100% στους νομοθετούντες. Ένα ξεκάθαρο νομικό-θεσμικό πλαίσιο μπορεί να αναστρέψει την κατάσταση. Ο ισχύων νόμος για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς (2810/2000), είναι στην ουσία η πέτρα του κακού. Στο άρθρο 1 όπου περιγράφει τους σκοπούς, στην ουσία δεν προσδιορίζει τίποτα για τον επιχειρηματικό σκοπό του συνεταιρισμού. Αυτό είναι και το κακό. Οι συνεταιρισμοί θεωρούνται κάτι σαν διαλυμένα σωματεία. Χωρίς κεφάλαια, χωρίς προδιαγεγραμμένους σκοπούς, χωρίς παρέμβαση στην αγορά, ούτε των εφοδίων, ούτε των υπηρεσιών ούτε των προϊόντων των εταίρων, απλώς υπάρχουν. Όμως τι ακριβώς κάνουν; Πουλάνε τα προϊόντα των μελών; Σε τι τιμές; Με ποιους όρους; Και βέβαια να μην πούμε τίποτα για μεταποίηση, τυποποίηση, συσκευασία. Τίποτα. Χάος.

Σε όλα αυτά, οι απαντήσεις που δίνονται από τους πολιτικούς, είναι γενικόλογες, περιγραφικές του προβλήματος -που ούτως ή άλλως καλύτερα από όλους το γνωρίζουν οι αγρότες- και χωρίς πρόταση. Όμως ο κόσμος δεν είναι χαζός. Είναι σε απόγνωση. Όταν θα «χορτάσει» από λόγια, τότε δεν ξέρουμε πώς θα αντιδράσει.

Για όλα αυτά κυβέρνηση και αντιπολίτευση πρέπει να δώσουν απαντήσεις. Αν θέλουν να επιτρέψουν στην Ελληνική αγροτική επιχειρηματικότητα να ανασάνει, δεν λέω να πάει μπροστά, απλά να ανασάνει, πρέπει να εξυγιάνουν τους συνεταιρισμούς.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006

"Μοναδική διέξοδος είναι η επιχειρηματική οργάνωση με βάση τους κανόνες της αγοράς"

